

PARTEA ÎNTÂI

Cuibul din umbră

Capitolul 1

Un război al mirosurilor

2892 e.n.

Norul acoperea cerul precum o placă cenușie de piatră. Iarba galbenă se ofilise: prea multă ploaie și prea puțin soare. Fără-ndoială, Soarele se afla chiar deasupra capului, iar Arcada era încă la locul ei, dar Valavirgillin nu le mai văzuse de douăzeci de zile.

Vehiculele, cocoțate pe roți de înălțimea unui om, rulau prin burnița neîntreruptă și prin iarba înaltă. Vala și Kay călătoreau pe bancheta din față, iar Barok stătea deasupra lor, pe post de tunar. Fiica lui, Forn, dormea sub o foaie de cort.

Se putea întâmpla în orice zi... la orice oră...

— Asta căutați? le atrase atenția Sabarokaresh.

Valavirgillin se ridică în picioare. Zări doar zona în care imensitatea de iarbă era înlocuită de o miriște nemărginită.

— Ei lasă urmele astea, spuse Kaywerbrimmis. Ar trebui să le vedem santinelele sau vreo echipă de recoltare. Șefa, nu înțeleg însă de unde știai că sunt Giganți Erbivori prin locurile astea. Eu unul n-am ajuns niciodată atât de departe spre tribord. Iar tu ești din Orașul-Centru, nu-i așa? Asta înseamnă o sută de zile de mers spre babord.

— Din auzite, răspunse Valavirgillin.

Bărbatul nu mai insistă. Un comerciant nu era obligat să-și dezvăluie secretele.

Ajunseră la miriște și cotiră. Vehiculul înainta acum mai repede. Spre dreapta, se întindea miriștea, iar spre stânga – iarba înaltă până la umeri. Departe, în față, se roteau și coborau în picaj multe păsări. Păsări mari și negre: gunoierii.

Kaywerbrimmis își atinse armele pentru a prinde curaj. Butoiașele cu încărcare frontală erau mai lungi decât brațul său. Masivul Sabarokaresh se așeză mai bine în turelă. În partea superioară a cabinei era montat tunul, de care se putea să aibă nevoie. Celelalte vehicule patrulau la stânga și la dreapta, păzindu-le spatele celor din vehiculul lui Kay, astfel încât el să poată investiga în siguranță.

Păsările continuau să se rotească în depărtare. Pretutindeni se împrăștiaseră pene negre. Douăzeci de păsări mari, ghiftuite, ce abia mai puteau zbura. Oare cu ce s-or fi hrănit?

Cadavre. Micuții hominizi cu craniile ascuțite zăceau fie în miriște, fie în iarba înaltă, aproape lipsiți de carne pe oase. Erau sute de leșuri! Păreau niște copii, deși trupurile copiilor erau chiar mai mici.

Vala căuta haine. Într-un ținut străin, nu puteai să știi care hominizi erau inteligenți.

Sabarokaresh se lăsase la pământ, cu pistolul în mână. Kaywerbrimmis ezitase o clipă, dar pentru că nimic nu țâșnise din ierburi, îl urmase. Foranayeedli scosese capul adormit pe fereastră și căscă. Era o fetiță de șaiszeci de *falani* sau pe aproape, abia ajunsă la vârsta împerecherii.

— Sunt de noaptea trecută, spuse Kay în cele din urmă.

Mirosul de putrefacție nu devenise foarte puternic. Dacă nu sosiseră înaintea păsărilor, însemna că victimele fuseseră ucise aproape de ivirea zorilor.

— Cum au murit? întrebă Vala. Dacă așa obișnuiesc săucidă Giganții Erbivori, n-avem nevoie de ei.

— Păsările ar fi putut să le spargă oasele. Vedeți? Au lucrat însă ciocuri puternice, mari, în căutare de măduvă. Aștia sunt Culegători, șefa. Vezi, așa se îmbracă, în pene. Îi

urmează pe cei ce recoltează. De obicei, vânează orice animal care sapă. Când tai iarba le descoperi vizuinile.

Pene, așa-i. Penele erau negre și roșii, verzi-roșcate, nu numai negre.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Recunosc mirosul ăsta, spuse Forn.

Dincolo de putrefacție: ce putea fi? Un miros familiar, nu neapărat neplăcut, dar suficient să o neliniștească pe Foranayeedli.

Valavirgillin îl angajase pe Kaywerbrimmis să conducă caravana pentru că era din partea locului și părea destul de competent. Restul grupului era format din oamenii lui. Până acum, nimeni nu se aventurase atât de departe spre tribord.

Vala știa mult mai multe despre aceste ținuturi decât oricare dintre ei. Asta dacă nu se înșela asupra locului în care se afla.

* * *

— Ei bine, unde sunt?

— Probabil ne privesc, spuse Kay.

Vala putea să vadă până departe de pe locul său de observație din cabina vehiculului. Miriștea era plată, și iarba galbenă fusese tăiată scurt. Giganții Erbivori depășeau doi metri și jumătate înălțime. De vreme ce iarba le ajungea doar până la talie, se puteau ascunde în ea?

Comercianții își aranjaseră vehiculele în triunghi. Prânzul consta în fructe și în tuberculi, ce fuseseră depozitate sub treptele laterale. Uneori, mai fierbeau ierburi locale, cu tuberculi cu tot. În schimb, nu aveau carne proaspătă.

Nu se grăbeau. Majoritatea hominizilor devin mult mai ușor de abordat după masă. Dacă Giganții Erbivori ar fi gândit ca Oamenii-Mașină, i-ar fi lăsat pe străini să mănânce, abia apoi ar fi încercat un prim contact.

Totuși, nu apărea niciun ambasador. Caravana se puse din nou în mișcare.

În lipsa unor animale de tracțiune, cele trei vehicule rulară cu greu pe miriște. Platforme mari, pătrate, din lemn cu patru roți așezate în colțuri; motorul, centrat în partea din față, punea în mișcare încă două roți de direcție. Carcasa din fontă ce acoperea platforma se întindea și deasupra părții frontale a motorului, aidoma unei case din fier prevăzute cu un coș de fum prea gros. Arcuri mari fuseseră montate sub cabină și sub bancheta conductorului. Un sălbatic s-ar fi putut mira văzând turnul de pe carcasa din fier a platformei. Ce-ar fi crezut însă dacă n-ar mai fi văzut un tun?

I s-ar fi părut inofensiv.

Siluate de culoarea ierbii aurii, prea mari pentru a fi oameni: doi umanoizi masivi îi priveau de pe coama unui deal îndepărtat. Vala i-a remarcat numai după ce unul dintre ei s-a întors și s-a îndepărtat în salturi. Celălalt începuse să alerge de-a lungul crestei, spre locul unde urma să întâlnească vehiculele.

Îi aștepta privindu-i cum se apropie. Avea aproape culoarea aurie a ierbii: piele aurie, coamă galbenă. Masiv. Era înarmat cu o sabie curbată imensă.

Kaywerbrimmis păși în întâmpinarea gigantului. Valavirgillin îl urmărea îndeaproape cu vehiculul, ca și cum era un animal de povară împlânzit.

Distanța dusesse la apariția unor discrepante ciudate în dialectul comercial. Kaywerbrimmis încercase s-o învețe pe Vala câteva dintre variantele de pronunție, cuvinte noi cu înțelesuri diferite. Acum, ea asculta încercând să înțeleagă ce spunea Kay.

— Venim cu gânduri pașnice. Vrem să facem comerț... Comerțul de Perspectivă... *rishathra*?

În timp ce Kay vorbea, privirea gigantului se muta de la el la cei din spatele lui și înapoi. Le examina atent

maxilarele, holbându-se de la Forn la Vala, apoi de la Kay la Barok. Părea amuzat.

Figura lui era mai hirsută decât a oricăruia dintre Oamenii-Mașină. Barba abia crescută ce acoperea maxilarele lui Forn începuse să se răsucescă la margini. Cea a Valei, de un alb elegant, se ridica la câțiva milimetri pe obraz. Și alți hominizi erau adesea distrași de bărbile Oamenilor-Mașină, în special de cele ale femeilor.

Gigantul așteptă până ce Kay isprăvi de vorbit, după care pași vioi pe lângă el și se așeză pe treapta laterală a vehiculu- lui. Apoi se rezemă cu spatele de carcasa ce acoperea motorul, dar imediat țâșni cât colo, ars de metalul încins. Își recăpătă rapid aerul demn, împingând vehiculul de lângă el.

Locul în care stătea masivul Barok se afla deasupra gigantului. Forn urcase alături de tatăl ei. Era și ea înaltă, dar, în comparație cu nou-venitul, amândoi păreau pitici.

— Unde este tabăra voastră? Încolo? întrebă Kaywerbrimmis.

Dialectul gigantului era greu de înțeles.

— Da. Veniți. Doriți adăpost. Avem nevoie de luptători.

— Cum practicați voi *rishathra*?

Era primul lucru pe care orice comerciant ar fi vrut să-l afle, la fel ca orice mascul beta, dacă aceștia semănau cu Giganții Erbivori de pretutindeni.

— Veniți repede, răspunse gigantul, altfel aflăm prea multe despre *rishathra*.

— Ce?

— Vampirii.

Forn făcu ochii mari.

— Mirosul acela! strigă ea.

Kay zâmbea, pentru că nu vedea în asta o amenințare, ci o ocazie.

— Eu sunt Kaywerbrimmis. Ea este Valavirgillin, protectoarea mea, iar ei sunt Sabarokaresh și Foranayeedli. În

celelalte vehicule sunt tot Oameni-Mașină. Sperăm să vă convingem să vă alăturați Imperiului nostru.

— Eu sunt Paroom. Conducătorului nostru trebuie să-i spuneți Thurl.

Vala îl lăsase pe Kay să vorbească în numele ei. Sabia-seceră a Giganților Erbivori avea o rază de acțiune prea mică. Tunurile Comerțului de Perspectivă ar fi rezolvat rapid un atac al Vampirilor. Asta l-ar impresiona pe Taur, iar apoi ar veni afacerile.

* * *

O mulțime de Giganți Erbivori împingeau căruțe pline cu iarbă printr-o deschizătură făcută într-un zid de pământ.

— Asta nu e normal, spuse Kaywerbrimmis. Giganții Erbivori nu construiesc ziduri.

— A trebuit să învățăm, interveni Paroom. Cu patruzeci și trei de *falani* în urmă, ne-am luptat cu Roșiii. Am învățat de la ei să facem ziduri.

Patruzeci și trei de *falani* însemnau 430 de rotații ale constelațiilor, câtă vreme cerul se rotea la fiecare șapte zile și jumătate. În patruzeci de *falani*, Valavirgillin devenise bogată, se împerechese, crescuse patru copii, apoi își pusese zălog averea în altă direcție. Ultimii trei *falani* călătorise.

Patruzeci și trei de *falani* reprezentau o lungă perioadă de timp.

— Era pe vremea când au venit norii? interveni Vala.

— Da, atunci când bătrânul Thurl a fiert marea.

Într-adevăr, acesta era locul pe care-l căuta!

Kaywerbrimmis ridică din umeri, nefiind interesat de superstițiile locale.

— De când aveți Vampiri prin preajmă?

— Dintotdeauna au fost câțiva, răspunse Paroom. În ultimii *falani*, au apărut pretutindeni, cu fiecare noapte mai

mulți. În dimineața asta, am descoperit aproape două sute de Culegători morți. La noapte, vor fi din nou flămânzi. Zidurile și arbaletele noastre îi vor ține la distanță. Pe aici, continuă santinela. Treceți-vă carele prin deschizătură și pregătiți-le de luptă.

Aveau *arbalete*?

Și lumina zilei devenea din ce în ce mai slabă.

* * *

Era aglomerație în interiorul zidurilor. Giganții Erbivori, bărbați și femei, își descărcau căruțele, făcând destul de des pauze, pentru a mai mânca din iarbă. Priviseră la Oamenii-Mașină cum își făceau loc printre ei, căscaseră gura, după care se întorseseră la treburile lor. Mai văzuseră oare vehicule autopropulsate? Vampirii însă reprezentau o amenințare mult mai urgentă.

Deja, oameni protejați de cuirase din piele se aliniaseră de-a lungul zidului. Alții îngrămădeau pământ și pietre în dreptul deschizăturii, pentru a o astupa.

Vala simțea cum Giganții Erbivori îi studiau barba.

Erau cam o mie, bărbați și femei în număr egal. În alte părți, printre Giganții Erbivori, femeile depășeau numeric bărbații; în plus, aici nu vedea niciun copil. Probabil câteva sute de femei se ocupau de copii undeva, în clădirile din jur.

O uriașă siluetă argintie, neobișnuită, cobora cu pași mari panta, venind în întâmpinarea lor.

Ajunsă la doi pași de ei, își coiful cu panaș și dădu la iveală o coamă aurie. Thurl era cel mai mare dintre Giganții masculi. Armura pe care o purta se umfla la fiecare încheietură; nu semăna cu niciun hominid pe care Vala îl văzuse vreodată.

— Thurl, începu Kaywerbrimmis căutându-și cuvintele, Comerțul de Perspectivă a venit să te ajute.

— Bine. Sunteți Oamenii-Mașină? Am auzit de voi.

— Imperiul nostru este puternic, dar ne extindem prin comerț, nu prin război. Sperăm să vă convingem să produceți combustibil pentru noi, precum și pâine și alte lucruri. Din iarba voastră se poate face o pâine bună; e posibil să vă placă și vouă. În schimb, vă putem arăta tot soiul de minunății, cum ar fi, de pildă, armele noastre. Aceste pistoale bat mult mai departe decât arbaletele. Pentru distanțe mai mici, avem aruncătoare de flăcări...

— Sunt lucruri careucid, nu-i așa? Ce noroc pe noi că ați venit! Dar și pe voi, că ați găsit un adăpost. Acum vă puteți așeza armele pe zid.

— Thurl, armele mari sunt montate pe vehicule.

Zidul avea o înălțime de două ori mai mare decât cea a Oamenilor-Mașină. Valavirgillin își amintise însă un cuvânt local. Rampă.

— Thurl, există vreo rampă care să ducă pe zid? Ne-ar putea susține vehiculele?

Culorile zilei lăsaseră locul unor nuanțe cenușii. Începuse să plouă. Întinzându-se cu mult deasupra norilor, umbra nopții acoperise complet soarele.

Nu existase niciun fel de rampă până ce Thurl nu-și rostise ordinele. Dar apoi toți bărbații și femeile își întrerupseră lucrul și începură să adune pământ.

Vala remarcă o femeie care se cățăraseră pe movila de pământ pentru a-i ghida pe ceilalți. Era masivă și avea o voce puternică. Prinsese din zbor și un nume: Moonwa. Probabil era prima soție a lui Thurl.

Carcasa din metal, motorul, precum și platformele laterale din lemn, groase de-o palmă, autovehiculele foarte grele. Rampa avea tendința de a se surpa. În cele din urmă, vehiculele au fost ridicate unul câte unul cu o latură întoarsă spre zid, în vreme ce latura cealaltă era susținută și împinsă de zece Giganți. Dar cum le vor *cobori*?

Partea superioară a zidului era lată cât autovehiculele. Santinelele îi ghidau.

— Îndreptați-vă armele spre tribord. Din partea aceea vin Vampirii.

După ce-și plasară vehiculele, Oamenii-Mașină se adunară să se sfătuiască.

— Whand, Anth, ce părere aveți? Punem șrapnele în tunuri? S-ar putea să se înfunde. Se-ntâmplă deseori.

— Să-i punem pe Giganți să adune pietriș, propuse Anthrantillin. Economisim muniția noastră. Asta înseamnă să ne folosim de pistoale. Ne răspândim?

— Asta vor și Giganții, spuse Whandernohttee.

— Și mie îmi convine, interveni Kaywerbrimmis.

— Giganții Erbivori au arbalete, adăugă Vala. Atunci de ce sunt atât de speriați? Arbaletele nu au bătaia pistoalelor, dar depășesc cu mult miasma Vampirilor.

Se priviră și Anth îndrăzni o primă ipoteză:

— Măncători de iarbă...

— Oh, nu-i asta! îl contrazise Whand. Sunt considerați pretutindeni luptători feroși.

Nimeni nu mai îndrăzni să facă vreun comentariu.

Vehiculele lui Whandernohttee și Anthrantillin înaintară în direcții opuse. Erau aproape invizibile în ploaie și întu-neric înainte să le oprească Giganții.

Kaywerbrimmis stabili îndatoririle:

— Barok, tu rămâi la tun, dar ține-ți armele la îndemână. Eu am pistoalele. Forn stă la încărcat. (Era prea tânără pentru a i se încredința o sarcină mai importantă.) Șefa, îți convine aruncătorul de flăcări?

— Nu vor ajunge niciodată atât de aproape, răspuse Vala. Dar sunt în stare să arunc flăcări destul de bine.

— Atunci, aruncătoare și bombe de mână. Sper că vom ajunge să folosim și aruncătoarele de flăcări, pentru că ar fi de folos să le arătăm că pot utiliza alcool și pentru alte lucruri. Giganții Erbivori n-au nevoie de combustibilul

nostru, își împing singuri căruțele. Vampirii nu sunt inteligenți, nu-i așa?

— Cei din preajma Orașului-Centru nu sunt.

— În majoritatea graiurilor, preciză Forn, numele lor se scrie cu literă mică. Pentru animale nu se folosește majusculă.

Limbajul nu-l interesa prea mult pe Kay.

— Obişnuiesc să dea asalturi, șefa? Vin într-un val mare?

— N-am luptat cu Vampirii decât o dată.

— Oricum, tot mai mult decât mine. Eu am auzit doar povești. Cum a fost?

— Am fost singura supraviețuitoare, spuse Valavirgillin. Kay, crezi că sunt doar povești? Știi să folosești bine ștergarele și combustibilul?

— Ce? întrebă Kay nedumerit.

Deodată, capul Valei se întoarse când se auzi strigătul unei santinele.

Acum totul era alcătuit din umbre și dintr-un sunet care putea fi vântul ce trecea printre corzile întinse ale arbaletelor. Giganții Erbivori se arătau destul de zgârciți cu săgețile lor. Nu aveau prea multe la dispoziție, fiindcă nu exista nicio rasă care să le facă pentru ei în cantități mai mari.

Vala încă nu zărea nimic. Pentru Giganți nu era atât de întuneric, deoarece câmpiile ce se întindeau în fața zidului erau căminul lor. O arbaletă șuieră și ceva albicios se ridică, pentru a cădea imediat alături. Vântul se întetise... dar nu era vânt.

Un cântec.

— Caută forme albicioase! strigă inutil Forn.

Kay trase, schimbă pușca și trase din nou.

Se dovedea o idee bună că autovehiculele fuseseră așezate la distanță unul de altul. Lumina pistoalelor era orbitoare. La asta se gândea Vala în timp ce i se stingeau stelele colorate din ochi. Apoi se rostogoli sub vehicul și trase lângă ea

aruncătorul și sacul cu bombe de mână. Încerca să-și protejeze ochii de lumina orbitoare provocată de pistoale.

Dar tunul?

Se trăgea peste tot în jurul ei. Îi revenise vederea. Acolo se zărea o formă hominidă albicioasă. Apoi alta. Putea număra mai mult de douăzeci. Una dintre ele căzuse și celelalte se retrăseseră. În mod sigur, cele mai multe se aflau deja dincolo de bătaia arbaletelor. Cântecul lor o călca pe nervi.

— Tunul! strigă Barok și Vala își închise ochii la timp.

Focul reușea să lumineze cât de cât miriștea. În apropiere se zăreau câteva trupuri albicioase, șase... opt. Treizeci-patruzeci de Vampiri așteptau în câmp deschis, dar în bătaia puștilor, gândi Vala.

De ce se temeau de Vampiri oamenii care aveau arbalete? Pentru că nimeni nu mai văzuse atâția Vampiri la un loc!

Era bizar, nebunesc. Cum se puteau hrăni dacă erau atât de mulți?

Cei din Grupul Mobil de Comerț muriseră într-un turn dintr-un oraș pustiu cu patruzeci și trei de *falani* în urmă. În noaptea aceea, nu luptaseră cu mai mult de cincisprezece. Și nu omorâseră mai mult de opt. Toți ceilalți muriseră și numai o întâmplare o salvase pe Valavirgillin.

Își aduse aminte de cântecul ce plutea peste stradă. De Vampirii palizi, goi, frumoși. De teroare. Grupul Mobil deschisese focul de la ferestrele etajului zece și fuseseră postate santinele de-a lungul scărilor. Una câte una, santinelele dispăruseră, apoi...

— Vântul bate în direcția bună, spuse Kay.

— Tunul! strigă Barok.

Vala își strânse pleoapele, ca să blocheze lumina. Tunul lui Barok bubui, apoi răsună altul în depărtare, abia auzit.

— Ar putea să ne încercuiască, rosti Barok cu voce stinsă.

— Nu sunt ființe raționale, îl încurajă Kay.

Spre stânga, bubui un alt tun îndepărtat. Apoi, în dreapta, altul.

Vampirii nu aveau nicio unealtă, nu purtau haine. Cine ar fi examinat cadavrul unui asemenea specimen ar fi descoperit prea mult păr de un blond-deschis superb în jurul unui craniu mic și plat. Vampirii nu construiau orașe, nu formau armate, nu inventau strategii.

În schimb, luptătorii de pe zid nu mai conțineau să ochescă și să tragă săgeți în întuneric, în toate direcțiile.

— Kay? Au un simț al mirosului foarte dezvoltat, spuse Barok și privi în jos, spre el.

— Ce-ai spus? întrebă Kay.

— N-au un plan de luptă, interveni Valavirgillin. Pur și simplu, evită mirosul emanat de o mie cinci sute de Giganți, produs de un sistem sudoripar primitiv. Același miros i-a adus aici. Dacă ies din bătaia vântului, mirosul n-o să-i mai deranjeze. Atunci, vom fi *noi* în bătaia vântului care vine dinspre ei.

— O să-i cer lui Whandernohttee să-și deplaseze vehiculul pe partea cealaltă, zise Barok și porni în fugă.

— Cârpe și alcool! strigă Vala după el.

— Ce anume? întrebă bărbatul întorcându-se din drum.

— Pune combustibil pe un ștergar, numai puțin. Apoi leagă-l în jurul nasului. Îndepărtează miasma. Spune-i și lui Whand.

— Încă am ținte aici, spuse Kay de undeva de deasupra. Șefa, nu sunt în raza de bătaie. Du-te să-i spui lui Anth să se mute. Spune-i și despre ștergar și combustibil. Și anunță-i și pe Giganții Erbivori, s-ar putea să nu știe. Șefa, îți amintești că voiam să le arăt unele utilizări ale combustibilului?

„Idiotul.” Vala stropi un ștergar pentru sine și pregăti încă două, pe care le luă cu ea. Era posibil ca lucrurile să se precipite.

Din cauza golurilor ce se căscau de ambele laturi ale zidului, trebuia să pășească cu grijă în întuneric. Ploaia încetase. Cântecul Vampirilor plutea în aer. Vaporii de alcool pe care îi inhala din ștergarul legat în jurul feței îi provocau amețeli.

Auzi un strigăt în depărtare: „Tunul!” Închise ochii în așteptarea bubuitului. Apoi se îndreptă spre o umbră pătrătoasă și strigă.

— Anthrantillin!

— E ocupat, Vala, se auzi vocea lui Taratarafasht.

— Va fi și mai ocupat, Tarfa. Vampirii ne-au înconjurat. Fă rost de niște ștergare, stropește-le cu alcool și legați-le peste gură. Apoi mutați vehiculul cu șaiszeci de grade pe cerc.

— Valavirgillin, eu primesc ordine numai de la Anthrantillin!

Femeie proastă...

— Mută vehiculul unde ți-am spus, pentru că altfel o să stați amândoi de vorbă cu Demonii! Dă-i un ștergar lui Anth. Dar, mai înainte, dă-mi un vas cu alcool pentru Giganți.

Pauză.

— Bine, Valavirgillin, sosi în cele din urmă răspunsul. Ai suficiente ștergare?

* * *

Vasul cu alcool era greu. Valavirgillin devenise extrem de conștientă că nu avea nicio armă cu ea. Se mai relaxă puțin abia când zări forma uriașă din fața sa, ceea ce o făcu să se rușineze.

Gigantul Erbivor nu se întoarse.

— Cum merge apărarea, Valavirgillin?

— Ne înconjoară. O să le simți mirosul în câteva minute.

Leagă-ți asta...

— Pfui! Ce pute așa?

— Alcoolul. Îl folosim pe post de combustibil pentru vehicule, iar acum ne-ar putea salva. Leagă-ți asta în jurul gâtului.

Gardianul nu se clinti și nici nu se întoarse s-o privească. Nu avea de gând să insulte un oaspete străin. Deci *Valavirgillin nu vorbise.*